

пристигнаха предъ конака на Великия везиръ. Всичкиѣ чиновници, премѣнени, наредени отъ дветѣ страни на двора и въ двореца, съ поклони и поздравии посрѣщаха българския екзархъ. Въ приемната стая Великиятъ везиръ прѣвъ посрѣща и поздравлява Антима. Засмѣнъ и доволенъ, везирътъ зема отъ масата красиво написанъ и нарисуванъ ферманъ (указъ), подава го на екзарха и казва:

„Негово величество султанъ Абдулъ Азисъ, нашиятъ славенъ и справедливъ падишахъ, благоволи да издаде тази заповѣдь, съ която ви приема за *екзархъ на българитѣ*. Неговото желание е да поведете трудолюбивия народъ къмъ миръ, добъръ редъ и просвѣта. Ние освободихме 5 милиона българи отъ гръцката духовна властъ! Свободенъ си да идвашъ при мене и откровенно да ми съобщавашъ всичко, отъ което имашъ нужда“.

Екзархътъ поелъ фермана, цѣлуналъ го по обичая и благодарилъ отъ все сърдце за сторената милость на българския народъ.

### Предъ събора.

На 3 априль 1872 г. въ Орта-къой българитѣ, засмѣни, премѣнени празнично, се събиратъ въ дома на събора. Ето и новиятъ екзархъ се явява. Всички падатъ на колѣне, покланятъ се и го гледатъ радостно като избавителъ и царъ. Предъ него се явява стариятъ борецъ Иларионъ Макариополски, съ дълга бѣла брада и набраздено чело отъ трудъ, мъжки и народни грижи; той се приближава до избаника и му цѣлува ръката; двамата се прегръщатъ и съ просълзени очи си даватъ дума за вѣрность и работа по народното дѣло. Иларионъ се изправя предъ събора и казва: „Нѣма по-голъма